

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17CoCsp/3/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125201558
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8125201558.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Mariana Hoffmanna, PhD. a JUDr. Eduarda Valenčina, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX, XXX XX C., právne zastúpeného: JUDr. Mgr. Radim Komka LL.M., advokát, so sídlom Hlavná 27, 080 01 Prešov, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a. s.; skrátený názov: VÚB, a. s., so sídlom Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, právne zastúpenému: Remedium Legal, s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Prievozska 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 34Csp/26/2025 – 81 zo dňa 14.10.2025 takto

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku III. a v súvisiacom výroku o trovách konania.
- II. P r i z n á v a žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že, cit.:

„I. Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 27.6.2014 (ďalej aj ako „Zmluva“), v Článku I. Základné podmienky, v bode 7. Poplatky platné podľa D. E., A. ku dňu uzavretia tejto zmluvy v znení: „Poplatok za I. upomienku: 10,00 EUR splatný ku dňu odoslania upomienky. Poplatok za každú ďalšiu upomienku: 40 EUR splatný ku dňu odoslania upomienky.“ je neprijateľnou zmluvou podmienkou.

II. Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve, v čl. II., bod 2. v znení: „Dlžník potvrdzuje, že bol oboznámený so Všeobecnými obchodnými F. E., A., pre poskytovanie spotrebných úverov fyzickým osobám - občanom, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, s obsahom ktorých súhlasí a ktoré súčasne prevzal spolu s úverovou zmluvou.“ je neprijateľnou zmluvou podmienkou.

III. Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve, v čl. II., bod 4. v znení: „Podpisom tejto zmluvy dlžník vyhlasuje, že nie je osobou s osobitným vzťahom k banke podľa § 35 ods. 4 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“). V prípade zistenia nepravdivosti tohto vyhlásenia si je dlžník vedomý toho, že úver sa stáva okamžite splatný vrátane príslušenstva, a to dňom keď sa banka dozvedela o nepravdivosti tohto údaju v súlade s § 35 ods. 1 zákona o bankách.“ je neprijateľnou zmluvou podmienkou.

IV. Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve, v čl. II., bod 5. v znení: „Dlžník podpisom tejto zmluvy súhlasí s návrhom banky, aby prípadné spory vzniknuté z tohto obchodu boli rozhodnuté prednostne mimosúdnym riešením sporov v rozhodcovskom konaní prostredníctvom Stáleho rozhodcovského súdu zriadeným v zmysle zákona č. 492/2009 Z.z. o platobných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov.“ je neprijateľnou zmluvou podmienkou.

V. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

V odôvodnení rozsudku uviedol, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená Zmluva, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 8.000 EUR, ktorý sa zaviazal splácať v mesačných splátkach po 165,74 EUR, v počte splátok 90, pričom prvá splátka bola dohodnutá na deň 28.7.2014. Žalobca sa podanou žalobou domáha určenia neprijateľnosti celkovo štyroch zmluvných podmienok uvedených v Zmluve.

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. § 52, § 53, § 54 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, ust. § 3 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a ust. § 53 ods. 1 a 3 zákona č. 108/2024 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

Právny vzťah medzi stranami sporu súd posúdil ako vzťah spotrebiteľský.

Prípustnosť žaloby prvoinštančný súd odôvodnil ust. § 298 CSP, ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z., Smernicou Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, § 53 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/27/2018 zo dňa 28. marca 2019 a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30. januára 2019. K neprijateľnosti jednotlivých zmluvných podmienok poukázal na rozhodnutia súdov, ktorými už tieto boli posúdené ako neprijateľné.

K zmluvnej podmienke týkajúcej sa vyhlásenia o osobitnom vzťahu k banke prvoinštančný súd uviedol, že uvedené zmluvné dojednanie odporuje zákonnej úprave § 35 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“), keď umožňuje banke v prípade zistenia existencie osobitného vzťahu klienta k bankovému subjektu vyhlásiť mimoriadnu splatnosť každého úverového vzťahu, teda nie len toho rizikového. Zároveň v uvedenom zmluvnom dojednaní absentuje akékoľvek vysvetlenie pojmu osobitného vzťahu, z ktorého by bolo zrejmé aj z perspektívy priemerného spotrebiteľa, čo uvedený pojem znamená minimálne odkazom na konkrétne zákonné ustanovenie zákona o bankách, ktoré uvedený pojem upravuje. V tom zmysle nestačí jednoduchý odkaz vo všeobecných obchodných podmienkach na právny predpis, ktorý upravuje práva a povinnosti zmluvných strán (rozhodnutia SdEÚ č. C-66/19:46).

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, a to v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí a podľa zásady úspechu v spore.

2. Proti výroku III. uvedeného rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Podľa žalovaného sporná zmluvná podmienka predstavuje zákonnú povinnosť banky. Súd nemôže vysloviť neprijateľnosť a tým neplatnosť zmluvnej podmienky, ktorá je vyjadrením zákonnej povinnosti dodávateľa. Znenie určenej zmluvnej podmienky neumožňuje zosplatenie každého úveru ako uvádza súd. Znenie tejto zmluvnej podmienky je v úplnom súlade so znením zákona, je len odzrkadlením znenia zákona v jeho ustanovení § 35 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ktorý žalovanému uložil povinnosť túto zmluvnú podmienku do zmluvy inkorporovať. K definícii osôb s osobitným vzťahom k banke žalovaný uviedol, že napadnutá zmluvná podmienka priamo v svojom texte odkazuje na ust. § 35 ods. 4 zákona o bankách. Bez potvrdenia zo strany klienta banka nemá reálnu možnosť ako overiť, či klient nemá osobitný vzťah k banke. Odôvodnenie rozhodnutia v tejto časti je teda podľa názoru žalovaného nepreskúmateľné. Na základe vyššie uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne resp. ho zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca s tým, že spotrebiteľ je vystavený riziku, že akékoľvek okolnosti o možnej nepravdivosti vyhlásenia o osobitnom vzťahu k banke môžu spôsobiť vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Podľa citovanej zmluvnej podmienky by spotrebiteľ mal „z hlavy“ ovládať zákon o bankách v časti upravujúcej osobitný vzťah osoby k banke. Žalobca poukázal na viaceré rozhodnutia súdov, ktoré konštatovali neprijateľnosť tejto zmluvnej podmienky. Navrhol rozsudok v napadnutom rozsahu potvrdiť.

4. Žalovaný zotrval na svojich vyjadreniach a uviedol, že zmluvné ustanovenie je zákonnou obsahovou náležitosťou Zmluvy, a teda nespôsobuje a ani nemôže spôsobovať značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Z týchto dôvodov nemôže ísť o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Klausula upravujúca osoby s osobitným vzťahom k banke je preklopením legislatívnej úpravy ust. § 35 ods. 1 zákona o bankách, ktorú je banka povinná rešpektovať a posudzovať, či o takúto osobu ide.

5. Žalobca v odvolacej duplike opätovne poukázal na viaceré rozhodnutia súdov týkajúcich sa dotknutej zmluvnej podmienky.

6. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. - Civilný sporový poriadok (CSP)), po preskúmaní rozsudku v napadnutom rozsahu, konania, ktoré mu predchádzalo, odvolania žalovaného podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, pri viazanosti dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného, v napadnutom rozsahu nie je dôvodné.

7. Odvolací súd poukazuje na správne závery prvoinštančného súdu vo vzťahu k predmetu odvolania (zmluvnej podmienky v Zmluve v čl. II, bod 4) a navyše k tomu udáva:

So zreteľom na obsah odvolania žalovaného, odvolací súd preskúmal len napadnutý výrok III., ktorým súd prvej inštancie určil, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve v čl. II, bod 4, v znení: „Podpisom tejto zmluvy dlžník vyhlasuje, že nie je osobou s osobitným vzťahom k banke podľa § 35 ods. 4 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“). V prípade zistenia nepravdivosti tohto vyhlásenia si je dlžník vedomý toho, že úver sa stáva okamžite splatný vrátane príslušenstva, a to dňom keď sa banka dozvedela o nepravdivosti tohto údaju v súlade s § 35 ods. 1 zákona o bankách.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

Ostatné výroky rozsudku v odvolacom konaní preskúmané neboli a ako také nadobudli právoplatnosť.

8. Cieľom spotrebiteľského práva je zvýšená ochrana slabšej strany záväzkového vzťahu, ktorou je nepochybne spotrebiteľ, pričom východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na všetky podmienky, za ktorých dochádza ku vzniku záväzkovo-právneho vzťahu, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť dodávateľa a tiež so zreteľom na to, že dodávateľ má možnosť jednostranne stanoviť zmluvné podmienky, čo sa aj v reálnom živote uskutočňuje, a to prostredníctvom formulárových zmlúv.

9. Keďže súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá spotrebiteľská zmluva, pričom ani zánik záväzku z nej vyplývajúci nie je právne významný pre posudzovanie neprijateľných zmluvných podmienok, správne pristúpil k preskúmaniu zmluvných podmienok, ktorých neprijateľnosti sa žalobca domáhal.

10. Ustanovenia o neprijateľných zmluvných podmienkach sa použijú vždy, keď dodávateľ pripravil zmluvné podmienky (klauzuly) vopred a spotrebiteľ nemohol ovplyvniť ich obsah, a teda má len možnosť tieto podmienky prijať a uzavrieť zmluvu s dodávateľom alebo návrh zmluvy neprijať a zmluvu tak neuzavrieť. Takéto zmluvné podmienky sa nepovažujú za individuálne dojednané. Zmluvné podmienky sa vždy považujú za individuálne nedojednané do času, kým dodávateľ nepreukáže opak.

11. Podľa záverov nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 111/2023 zo dňa 15.06.2023 „pokiaľ ide o požiadavku transparentnosti zmluvných podmienok, ako vyplýva z čl. 4 ods. 2 smernice 93/13, Súdny dvor zdôraznil, že táto požiadavka, uvedená aj v čl. 5 tejto smernice by nemala byť obmedzená len na ich zrozumiteľnosť z formálneho a gramatického hľadiska, ale naopak, „... požiadavka jasného a zrozumiteľného formulovania zmluvných podmienok, a teda transparentnosti, stanovená rovnakou smernicou, sa musí chápať široko“ (pozri v tomto zmysle rozsudky z 30. 4. 2014, G. A. G. H., C-26/13, EU:C:2014:282, body 71 a 72, ako aj z 9. 7. 2015, B., C-348/14, neuvverejnený, EU:C:2015:447, bod 52). Ku konfrontácii inštítútov neurčitosti a neprijateľnosti treba poznamenať, že podľa všeobecných súdov bola neurčitosť zmluvnej podmienky nie prekážkou, ale naopak, dôvodom vyslovenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Značná nerovnováha v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa je založená aj vtedy, ak je spotrebiteľ vystavený nejasnej, nezrozumiteľnej alebo neurčitej zmluvnej podmienke, z ktorej nemožno určiť práva a povinnosti spotrebiteľa. Najčastejšie prípady nejasnosti a nezrozumiteľnosti zmluvnej podmienky spočívajú v používaní komplikovaných a náročných technických a iných sofistikovaných termínov, v nejasnej formulácii zmluvného ustanovenia, ktorá ho robí nepochopiteľným pre spotrebiteľa. Neurčitosť zmluvnej podmienky úzko súvisí s jej nezrozumiteľnosťou a týka sa väd jej obsahu, ktorých následkom je, že spotrebiteľ je vystavený právnej neistote v otázke úpravy práv a povinností v konkrétnom štádiu zmluvného vzťahu. Nejasnosť, neurčitosť a nezrozumiteľnosť zmluvnej podmienky sa na strane spotrebiteľa prejavuje jednoducho, a to nemožnosťou ustáliť obsah podmienky a režim práv a povinností (ŠTEVČEK, M., DULAK, A.,

BAJÁNKOVÁ, J. a kolektív. Občiansky zákonník I. Druhé vydanie. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2019, 564 s.)“

12. Súd prvej inštancie predmetnú zmluvnú podmienku upravenú v čl. II., bod 4. Zmluvy vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, nakoľko je spotrebiteľ vystavený nejasnej a nezrozumiteľnej zmluvnej podmienke, spočívajúcej v komplikovaných a sofistikovaných termínoch, s následkom sankcie okamžitého zosplatenia úveru.

13. Žalovaný v odvolaní namietal to, že uvedená zmluvná podmienka je vlastne splnením jeho povinnosti uloženej zákonom o bankách, preto nemôže byť neprijateľná, keďže kopíruje text zákonného ustanovenia. K uvedenému odvolací súd poukazuje na to, že hoci zmluvná podmienka preberá znenie zákona, táto môže byť vyhodnotená ako neprijateľná, ak jej prebrané znenie je pre spotrebiteľa nejasné a nezrozumiteľné. Uvedený záver o nejasnosti a nezrozumiteľnosti tejto zmluvnej podmienky prijali sudy už vo svojich skorších rozhodnutiach, pričom práve rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 9Csp/128/2023 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6CoCsp/16/2024, na ktorý správne odkázal súd prvej inštancie, citoval z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ č. C-66/19: „V tejto súvislosti treba uviesť, že Súdny dvor rozhodol, že ak smernica v oblasti ochrany spotrebiteľa stanovuje povinnosť predajcu alebo dodávateľa oboznámiť spotrebiteľa s obsahom ponúknutého zmluvného záväzku, ktorého určité informácie sú určené záväznými právnymi predpismi členského štátu, je nevyhnutné, aby tento predajca alebo dodávateľ oboznámil uvedeného spotrebiteľa s obsahom predmetných ustanovení (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. apríla 2012, Invitel, C-472/10, EU:C:2012:242, bod 29). V tom zmysle nestačí jednoduchý odkaz vo všeobecných obchodných podmienkach na právny predpis, ktorý upravuje práva a povinnosti zmluvných strán (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. marca 2013, RWE Vertrieb, C-92/11, EU:C:2013:180, bod 50).“ Nejasnosť a nezrozumiteľnosť uvedenej zmluvnej podmienky spočíva teda v použití pojmu „osobitný vzťah k banke“, ktorý je vysvetlený len odkazom na ustanovenie zákona, pričom len takýto odkaz, bez vysvetlenia spotrebiteľovi, nepostačuje.

14. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že odkaz na zákonné ustanovenie definujúce „osobitný vzťah k banke“ je postačujúce, inak by došlo k absurdnej situácii, že napr. aj znenie zmluvy: „Zmluva o poskytnutí spotrebného úveru uzavretá v súlade s ustanovením § 497 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov a zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov...“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a to len preto, že v nej nie je uvedený obsah predmetného ustanovenia, odvolací súd dodáva, že takáto námietka neobstojí, pretože uvedenie zákona, podľa ktorého sa zmluva uzatvára, nie je zmluvná podmienka, ktorá by podliehala súdnej kontrole.

15. Ustanovenie § 35 zákona o bankách dovoľuje banke uzatvárať obchody aj s osobami, ktoré majú osobitný vzťah k banke, ale musí ísť o taký obchod, ktorý by vzhľadom na svoju povahu, účel alebo riziko vykonali aj s ostatnými klientmi. Ak však ide o taký obchod, ktorý by vzhľadom na svoju povahu, účel alebo riziko s ostatnými klientmi nevykonali, jednak musí banka preveriť, či klient má alebo nemá osobitný vzťah k banke a pravdivosť vyhlásenia klienta o jeho vzťahu k banke písomne zabezpečiť v zmluve o úvere pod sankciou okamžitej splatnosti celej dlžnej sumy. Takže zmluvné ustanovenie v znení pripravenom žalovaným odporuje ust. § 35 ods. 1 zákona o bankách, pretože pre spotrebiteľa, ktorý nevediac, čo znamená osobitný vzťah k banke, vyhlasujúc, že takýto vzťah nemá, a neskôr sa preukáže, že predsa len má osobitný vzťah k banke, znamená aplikovanie sankcie – automatické zosplatenie úveru, hoci ide o obchod, ktorý by vzhľadom na svoju povahu, účel alebo riziko vykonali banky aj s ostatnými klientmi. Zákon o bankách v ust. § 35 teda rozlišuje obchody uzatvárané s klientmi na tie, ktoré by uzatvorili aj s ostatnými klientmi a nie tie, ktoré by s ostatnými klientmi neuzatvorili, pričom kvalifikačné kritéria tohto obchodu sú práve jeho povaha, účel a riziko. Zhrňujúc prijaté závery, uvedená zmluvná podmienka je neprijateľná preto, lebo používa nevysvetlený pojem „osobitný vzťah k banke“ a nerozlišuje obchody na tie, ktoré vzhľadom na svoju povahu, účel alebo riziko by sa nevykonali alebo vykonali s ostatnými klientmi.

16. Záverom odvolací súd taktiež poukazuje na to, že uvedenou zmluvnou podmienkou, aj v obdobnom znení voči iným dodávateľom, sa všeobecné sudy už zaoberali napr. v rozhodnutiach – už citovaný rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 9Csp/128/2023 zo dňa 26.2.2024 potvrdený

rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6CoCsp/16/2024, rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 18Csp/69/2024 zo dňa 8.1.2025 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoCsp/6/2025 zo dňa 10.6.2025, rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 29Csp/74/2022 zo dňa 24.10.2022, rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 18Csp/111/2022 zo dňa 23.1.2023 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešov sp. zn. 13CoCsp/17/2023, rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 17Csp/63/2023 zo dňa 17.9.2024, rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 8Csp/25/2024 zo dňa 2.7.2024 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11CoCsp/27/2024 zo dňa 26.3.2025, rozsudok Okresného súdu Bardejov sp. zn. 6Csp/26/2024 zo dňa 10.10.2024, rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 16Csp/184/2024 zo dňa 01.04.2024 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16CoCsp/14/2025 zo dňa 23.09.2025 a rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 12Csp/79/2024 zo dňa 17.03.2025 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12CoCsp/20/2025 zo dňa 14.10.2025.

17. Odvolací súd v tomto smere považuje za potrebné poukázať na princíp právnej istoty, ktorý je imanentným znakom právneho štátu (napr. PL. ÚS 36/95), a ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Obsahovým komponentom princípu právnej istoty je veľmi zjednodušene povedané, rovnaká odpoveď na právnu otázku za rovnakého alebo analogického skutkového stavu. Z uvedeného zároveň vyplýva, že pokiaľ je splnená podmienka existencie rovnakého alebo analogického skutkového stavu, je splnený základný predpoklad na to, aby súd z dôvodu dodržania princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia dal na určitú právnu otázku rovnakú odpoveď.

18. Podľa odvolacieho súdu skutočnosti uvedené v odvolaní žalovaného neboli spôsobilé spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie, preto odvolanie žalovaného z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Rozsudok preto nemožno považovať ani za nepresvedčivý. Pre úplnosť sa dodáva, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04).

19. Odvolací súd, s poukazom na vyššie uvedené, rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 CSP, v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa procesného výsledku konania. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalobca, preto mu súd priznal voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie do 60 dní po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).